

NANMEEBOOKS

พิมพ์ครั้งที่ 6

วารสารรวมเยาวชนรางวัลพระราชทาน
เล่มที่ ๓๖
ประจำปี ๒๕๕๔
รางวัลชมเชย

วันที่โลก ไร้แมว

สุริยัน สุตศรีวงศ์ เขียน

ดร. เทพี จรัสรุ่งเกียรติ บรรณาธิการ

วันที่โลก ได้แมว

สุรียัน สุตศรีวงศ์ เขียน

ดร.เทพี จรัสจรวงเกียรติ บรรณาธิการ

วันที่โลกไร้แมว

เขียน : สุริยัน สุตศรีวงค์

บรรณาธิการ : ดร. เทพี จรัสจรวงศ์เกียรติ

ภาพปกและภาพประกอบ : เอกสิทธิ์ ไทยรัตน์

พิมพ์ครั้งที่ ๑ กันยายน ๒๕๕๕

ราคา ๗๕ บาท

© ลิขสิทธิ์ ๒๕๕๕ : สุริยัน สุตศรีวงค์

สงวนลิขสิทธิ์จัดพิมพ์ : บริษัท นานมีบุ๊คส์พับลิเคชันส์ จำกัด

ผู้จัดจำหน่าย : บริษัท นานมีบุ๊คส์ จำกัด

www.nanmeebooks.com

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ

สุริยัน สุตศรีวงค์.

วันที่โลกไร้แมว.--กรุงเทพฯ : นานมีบุ๊คส์พับลิเคชันส์, 2545.

104 หน้า

1. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง

895.913

ISBN 978-616-04-0788-0

บรรณาธิการบริหาร : เอื้อยจิตร บุนนาค ผู้จัดการสำนักพิมพ์ : รัตน์ สังสกฤษ หัวหน้ากองบรรณาธิการ : พิมพ์อนงค์ ริมสินธุ์ หัวหน้ากองพิสูจน์อักษร : สุเทพ พรหมมงคล พิสูจน์อักษร : บุษบา รุจิวิฑูรย์, จิตาภา เรืองอมรวินธุ์ คอมพิวเตอร์กราฟิก : แม็คดี ฝ่ายผลิต : สุภาพร พงศ์ไกรศรีศิริ เพลท : พี.พี. เพลทแอนดีฟิล์ม โทร. ๐-๒๒๗๔-๗๙๘๘ พิมพ์ : พงษ์วินทร์การพิมพ์ โทร. ๐-๒๒๙๙-๔๕๒๕ จัดจำหน่าย โดย : บริษัท นานมีบุ๊คส์ จำกัด ๙๔๗/๑๕๘-๑๕๙ หมู่ ๑๒ บางนาคอมเพล็กซ์ ถนนบางนา-ตราด แขวงบางนา เขตบางนา กรุงเทพฯ ๑๐๒๖๐ โทร. ๐-๒๗๔๔-๐๘๖๓ โทรสาร ๐-๒๗๔๔-๐๘๗๓-๔

กระดาษที่ใช้พิมพ์หนังสือเล่มนี้ช่วยในการถนอมสายตา เนื่องจากสะท้อนแสงเพียงเล็กน้อย

คำนำสำนักพิมพ์

"แมวเอ๋ย แมวเหมียว รูปร่างประเปรียวเป็นนักหนา ร้องเรียกเหมียวเหมียวเดี๋ยวก็มา เคล้าแข้งเคล้าขา น่าเอ็นดู..." หลายคนคงเคยได้ยินบทดอกสร้อยนี้กันมาแล้ว แต่จะมีใครคิดบ้างว่า วันหนึ่งข้างหน้าถ้าร้องเรียกเหมียวเหมียวแล้วเจ้าแมวเหมียวก็ยังไม่มา จะเกิดอะไรขึ้น และเราจะทำอย่างไร เมื่อเราอยู่ใน *วันที่โลกไร้แมว* เราจะหาสิ่งใดมาทดแทนได้ เพื่อนเล่นใช้ชีวิตอย่างหุ่นยนต์ ตุ๊กตา และสารพัดสิ่งประดิษฐ์จะสามารถทดแทนเพื่อนเล่นมีชีวิตอย่างเจ้าแมวเหมียว และสัตว์เลี้ยงอื่นๆ ได้หรือไม่

วันที่โลกไร้แมว ผลงานของ สุริยัน สุคติรังศ์ ได้รับรางวัลชมเชยในการประกวดวรรณกรรมเยาวชนรางวัลพระราชทาน **แว่นแก้ว** ประจำปี ๒๕๔๔ เล่าเรื่องราวของแมว สัตว์เลี้ยงที่ใกล้ชิดคนไทย ผ่านเด็กชายที่รักและผูกพันกับสัตว์เลี้ยงชนิดนี้ของเขามาก ผู้เขียนผูกเรื่องให้เราเห็นว่า มนุษย์กับสัตว์เลี้ยงนั้นเป็นของคู่กัน แม้แต่ "มนุษย์" ที่อยู่ "ต่างดาว" ก็ยังหมายปองที่จะได้มีสัตว์เลี้ยงบางอย่างบางชนิดไว้ในครอบครอง แม้ว่าจะต้องฉกฉวยมาด้วยเล่ห์กล เราอาจจะลองนึกภาพว่าหากเกิด *วันที่โลกไร้แมว* ขึ้นมาจริง ๆ เราทุกคนบนโลก อาจเป็นยิ่งกว่าจุก และเพื่อน ๆ ในเรื่องนี่ก็เป็นได้

นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์

เรื่องของผม กับเพื่อนๆ ผู้รักแมว

ผมชื่อเด็กชายจุกครับ ผมมีเพื่อนสนิทสองคน คนหนึ่งเป็นผู้ชายชื่อ เด็กชายเบิ้ม อีกคนหนึ่งเป็นผู้หญิงชื่อ เด็กหญิงน้ำหวาน เราทั้งสามอาศัยอยู่ในหมู่บ้านจัดสรรแห่งหนึ่งแถวชานเมือง อาจจะเป็นหมู่บ้านเดียวกันกับคนที่กำลังอ่านบันทึกเล่มนี้อยู่ก็ได้

ผมกับเพื่อนๆ เป็นพวกคนรักแมว โดยเฉพาะตัวผมเองมีแมวยูอยู่ในครอบครองมากที่สุด จนวันหนึ่งพวกเราทั้งสามคนเผลอไปทำเรื่องอะไรบางอย่างผิดพลาดเข้า ทำให้พวกแมวเหมียวต้องเดือดร้อนเป็นการใหญ่พวกผมเองก็วุ่นวายโกลาหลไปด้วย

เรื่องที่ผมจะเล่าให้ฟังต่อไปนี้เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นตอนอยู่ชั้น ม. ๒ ตอนนีเราทั้งสามคนอยู่ชั้น ม. ๓ แล้วครับ

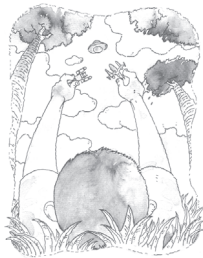
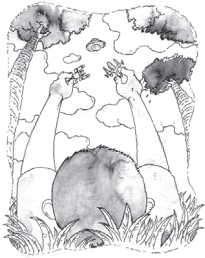
เพื่อนของผมทั้งสองคนออกความเห็น ว่าเราควรจะบันทึกเรื่องราวประหลาดที่เราได้เจออะไรมาเมื่อปีที่แล้วให้คนอื่นได้อ่านกันบ้าง เผื่อจะได้เป็นเครื่องเตือนใจไม่ให้เกิดเรื่องเดือดร้อนขึ้นอีก เพราะคราวหน้าอาจจะไม่ใช่คนรักแมวที่เดือดร้อน คนรักหมาอาจเดือดร้อนแทนก็ได้

ในฐานะที่ผมมีแมวยูในบ้านมากที่สุด ก็เลยถูกบังคับให้รับหน้าที่เป็นผู้เขียนบันทึกเล่มนี้ เรื่องราวที่ผมจะเล่าให้ฟังต่อไปนี้ หากคนที่รักหมาอ่านแล้วไม่พอใจขึ้นมา ก็ขอภัยด้วยนะครับ

เด็กชายจุก ผู้รักหมา แต่บ้าแมว

บทที่ ๑

อะไรอยู่บนท้องฟ้า

ผมจะเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นให้ฟังเลยนะครับ เรื่องทั้งหมดเกิดขึ้นในตอนเย็นวันอาทิตย์ ถ้าผมจำไม่ผิด ก็ประมาณต้นเดือนธันวาคม อากาศกำลังเย็นสบายทีเดียวล่ะครับ ผมเองนี่ก็อยู่ในใจว่า ถ้าอากาศหนาวแบบนี้ไปเรื่อยๆ จนถึงวันปีใหม่ ก็คงมีความสุขดี ยังรู้สึกอิจฉาเวลาฟังพ่อแม่เล่าให้ฟังว่า สมัยที่พอกับแม่อังเด็ก หน้าหนาวเริ่มตั้งแต่ปลายเดือนตุลาคม แล้วก็หนาวไปเรื่อยๆ ถึงเดือนกุมภาพันธ์โนนเลย ไม่เหมือนตอนนี้ บางทีหน้าหนาวมีอยู่แค่ ๓ วันเท่านั้นเอง ผมเคยอ่านหนังสือ เห็นเขาบอกว่า เป็นเพราะคนเราไปทำอะไรต่อมิอะไรกับสิ่งแวดล้อมเข้า จนโลกมันร้อนขึ้นๆ หน้าหนาวก็เลยไม่ค่อยจะชอบมาเยือนพวกเรานัก

เข้าเรื่องต่อเลยนะครับ ตอนนั้นคงสักประมาณบ่าย ๔ โมง การบ้าน

ผมก็ทำเสร็จแล้ว ช่วยพ่อล้างรถเรียบร้อยแล้ว เล่นกับบรรดาแมวเหมียว
ทุกตัวในบ้าน จนทั้งแมวทุกคนเบื่อหน่ายพองๆกัน กำลังนึกว่าจะไปชวน
เพื่อนสนิทสองคน คนหนึ่งเป็นผู้ชายชื่อเบิ้ม อีกคนเป็นผู้หญิงชื่อน้ำหวาน
ก็พอดีนึกได้ว่า นายเบิ้มไปเรียนเทควันโด ส่วนหนูน้ำหวานไปเรียนเปียโน
ผมไม่รู้จะชวนใครอื่นอีกไปเล่นที่ทุ่งหญ้าประจำหมู่บ้าน ก็เลยตัดสินใจว่า
ไปเล่นคนเดียวก็ได้ จะเป็นไรไป

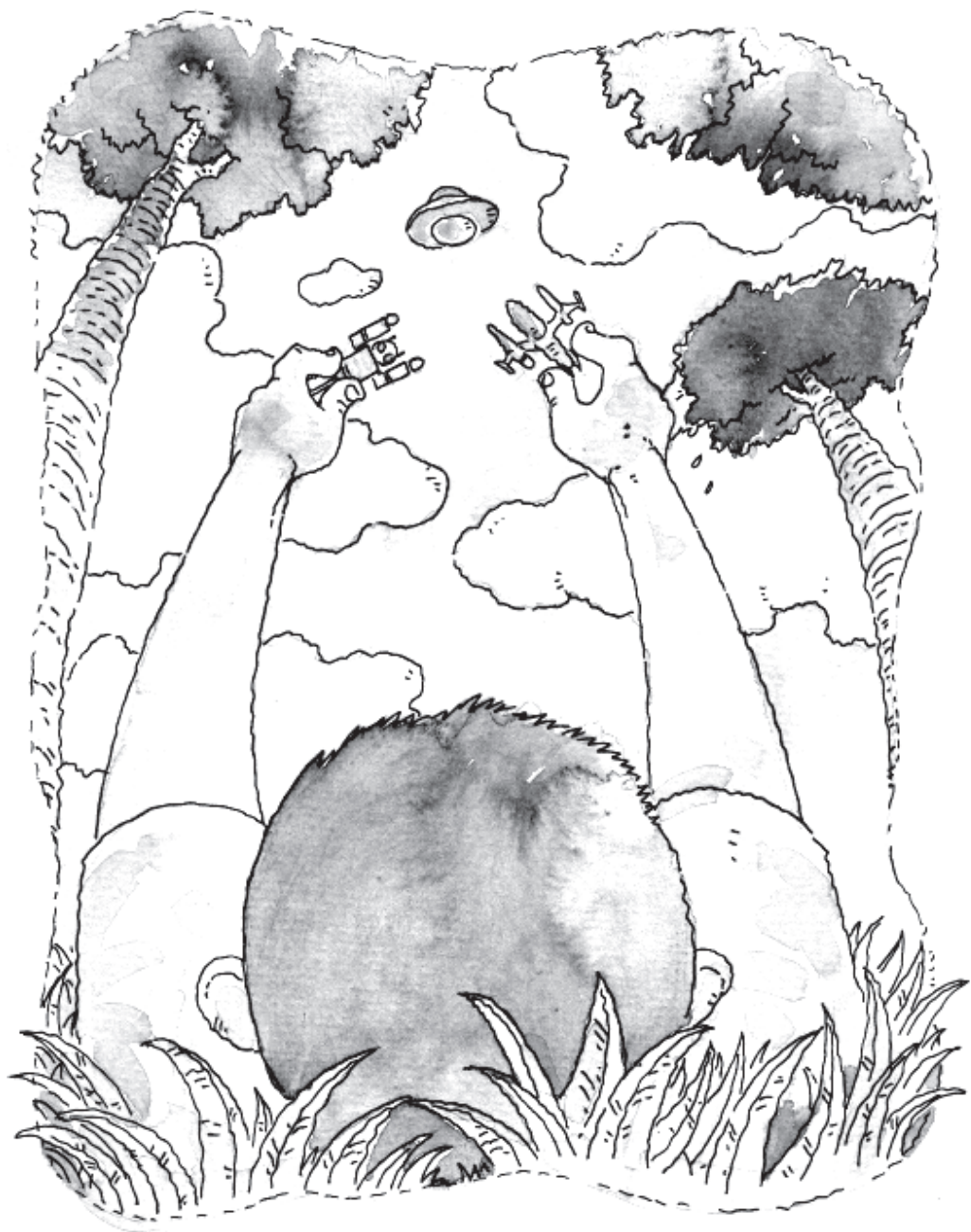
เมื่อเอ่ยถึงทุ่งหญ้าประจำหมู่บ้าน ผมก็ขอเล่าเรื่องทุ่งหญ้าแห่งนี้ให้
ฟังเสียเลยนะครับ ผมเรียกสถานที่แห่งนี้ว่าทุ่งหญ้า เวลาใครได้ฟังก็มัก
จะชอบนึกถึงทุ่งกว้างใหญ่สุดสายตา มีหญ้าขึ้นเขียวขจี ความจริงแล้ว
เป็นที่กว้างแค่ครึ่งหนึ่งของสนามฟุตบอลเท่านั้นเอง แต่เดิมเป็นที่ลุ่ม แล้ว
ก็มีใครไม่ทราบมาถมดิน บอกว่าจะปลูกตึกแถว ไปๆมาๆก็ไม่ได้ก่อสร้าง
อะไร ต้นหญ้าเลยขึ้นรกสูงท่วมหัว ต่อมาพวกเด็กโตๆช่วยกันดายหญ้าจน
หายรก แล้วทำที่เล่นฟุตบอลกัน จนต้นหญ้าตรงกลางไม่ค่อยจะออกขึ้นมา
ที่นี่ล่ะครับเป็นที่ที่ผมได้พบเห็นอะไรแปลกๆเข้า ก่อนจะออกไปเล่นที่
ทุ่งหญ้า ผมคว้าของเล่นติดมือไปด้วย เป็นพวกของเล่นที่แถมมากับขนม
กล่องละ ๑๐ บาทนั้นล่ะครับ พวกเราซื้อเพราะอยากได้ของเล่นมากกว่าขนม
ของเล่นมักจะเป็นพวกพลาสติกชิ้นเล็กๆ เอามาประกอบกันเป็นพวกยาน
อวกาศ พวกหุ่นยนต์ ตามภาพยนตร์ยอดฮิตที่ฉายตามโทรทัศน์นั้นล่ะครับ
ผมเป็นขาประจำขนมพวกนี้ วันนี้ผมหยิบเจ้าหุ่นยนต์พิฆาตกับยานอวกาศ
เจ้าเวหา ทั้ง ๒ ชิ้นนี้ผมเพิ่งทำเสร็จเมื่อวานนี้เองครับ

พอมาถึงทุ่งหญ้า ผมก็พาทั้งหุ่นยนต์ ทั้งยานอวกาศ บินร่อนสำรวจ
ไปมาสนุกสนาน สมมติว่าทุ่งหญ้าเป็นป่าผืนใหญ่ๆไงครับ เย็นวันนี้ไม่มี
พวกผู้ใหญ่มาเล่นฟุตบอลกัน เด็กคนอื่นก็ไม่มาเล่น ผมก็สนุกสิครับ เป็น
ทุ่งหญ้าส่วนตัวเลยทีเดียวนะ

ที่นี้ก็มาถึงตอนสำคัญ เวลาเล่นพวกของเล่นราคาถูกที่แถมมากับขนมแบบนี้ จะเล่นให้สนุกก็ต้องอาศัยจินตนาการกันหน่อยครับ วิธีเล่นที่ผมโปรดปรานก็คือ (วิธีนี้ใครจะจำไปเล่นบ้างก็ได้นะครับ) นอนหงายบนพื้นหญ้า ส่งสายตามองท้องฟ้ากว้างใหญ่ แล้วก็ยกของเล่นในมือขึ้นมาจะเป็นจรวด เครื่องบิน ยานอวกาศ อะไรก็ได้ครับ พอเราชูของเล่นขึ้นฟ้าก็เหมือนเรานอนหงาย มองดูเครื่องบินบินผ่านไปมานั้นละครับ ตอนนี้หุ่นยนต์พิฆาตของผมอยู่ในมือซ้าย ส่วนยานเจ้าเวหาอยู่ในมือขวา มีฉากหลังเป็นท้องฟ้ากับหมู่เมฆ ผมนอนหงายชูมือ ขยับมือขึ้นจวดเฉวียน ส่งเจ้าหุ่นยนต์กับยานอวกาศไล่ล่ากันไปมาสนุกสนาน เหมือนกำลังดูฉากต่อสู้ในหนัง ผมเล่นนานจนเริ่มเมื่อยมือ คิดว่าจะจบฉากต่อสู้นี้เสียที ก็พอดีสายตาของผมมองเห็นวัตถุประหลาดรูปร่างกลมๆ เหมือนจานสีเทापเงินคล้ายสีเหรียญบาทของเรานี้ละครับ ลอยผ่านกลุ่มเมฆบนท้องฟ้าเข้ามาพอดี เลยกลายเป็นว่า ตอนนั้นผมเงยหน้ามองท้องฟ้า แล้วเห็นเจ้าหุ่นยนต์ในมือผมบินอยู่ทางซ้ายมือ ส่วนทางขวายานอวกาศกำลังบินตามหุ่นยนต์อยู่ แล้วจู่ๆ ก็มีจานบินลึกลับบินเข้ามาแทรกกลางพอดี เหมือนกับว่าจะมาขัดขวางการตามล่ากลางเวหาครั้งนี้ เพียงแต่ว่าทั้งหุ่นยนต์กับยานอวกาศอยู่ในมือผม แต่เจ้าจานบินลึกลับอยู่บนฟ้าสูงลิบโน่น

ผมนอนนิ่งมองเจ้าจานบินลึกลับนั้น ตัวแข็งเลยครับ จะว่าตกใจกลัวก็ไม่ใช่ เอาเป็นว่าจู่ๆ ก็ได้พบเห็นสิ่งที่อยากเจอมานาน จำได้ว่ากว่าผมจะได้สติรีบลุกขึ้นมายืนดูเจ้าจานบินที่กำลังบินโฉบไปมาเป็นรูปเลขแปดข้างบินร่อนเป็นวงกลมเหมือนสำรวจอะไรบางอย่างบ้าง แขนสองข้างก็ขาเลยที่เดียวครับ แสดงว่าผมนอนหงายชูแขนค้างดูเจ้าจานบินนั้นนานทีเดียวพอผมลุกขึ้นได้ ก็รีบหันซ้ายหันขวา ดูว่ามีใครผ่านมาบ้าง ไม่มีใครเลยน่าเสียดายจริงๆ ถ้ามีใครร่วมรับรู้ หรืออีกที ถ้าผมมีกล้องถ่ายภาพติดมือ

ไปด้วยก็ดี แต่ใครจะคิดล่ะครับว่า จู่ๆ ก็จะได้เจองานบินเข้าเต็มๆ ตามแบบนี้ ผมว่าเจ้างานบินคงมาสำรวจความเป็นอยู่ในหมู่บ้านเราแน่เลยครับ ไม่นานนักมันก็นินหายไปทางขอบฟ้าทิศตะวันตก อีต่อนที่จะบินหายไปจากสายตานี่สิครับ ประหลาด มันบินช้าๆ อยู่ดีๆ แต่บทจะไปก็เร่งความเร็ว ยิ่งกว่าเครื่องบินไอพ่นที่ผมเคยเห็นมาเสียอีก พอหันไปดูรอบๆ ตัวก็ใกล้จะมืดแล้ว หน้าหนาวแบบนี้ มีดเร็ว อากาศก็เย็น ผมเกิดรู้สึกกลัวขึ้นมาอย่างปุบปับ เลยรีบวิ่งกลับบ้านทันที

ผมครึ่งปีกลับบ้านอย่างลนลานไปหน่อยกระมังครับ ได้ยินเสียงแม่พูดตามหลังว่า "ไปโดนหมาทำยชอยไล่กัดมาอีกล่ะสิ บอกแล้วว่าอย่าไปเล่นไกล ดูสิ หน้าซีดเขียว" ผมเป็นพวกรักแมวแต่กลัวหมาครับ พวกหมาก็คงรู้เหมือนกันว่าผมกลัว มันก็เลยชอบไล่ผมอยู่เสมอ ส่วนพ่อก็คงสงสัยผมอยู่เหมือนกัน เพราะตอนกินข้าวเย็นเสร็จ ผมมักจะอ้อยอิ่งขอลงดูโทรทัศน์อยู่เสมอ แต่พ่อไม่ยอม บอกว่าวันอาทิตย์ห้ามนอนดึก วันจันทร์จะตื่นสายไปโรงเรียนไม่ทัน วันนี้พอกินข้าวเสร็จ ผมรีบเข้าห้องทันที รีบไปวาดรูปครับ ต้องรีบวาดเอาไว้ เพราะผมยังจำเจ้างานบินได้ติดตามอยู่ ถ้าไม่รีบถ่ายทอดเป็นรูปวาดไว้ ผมคงลืมรายละเอียดของมันไปเสียก่อน คินนั้นกว่าจะนอนได้ก็ตีเกือบสาม แต่ผมก็วาดเสร็จจนได้ ใช้สีน้ำระบายสวยงามทีเดียว ถึงผมจะไม่เก่งเรื่องกีฬาเหมือนเจ้าเบ้ม เล่นดนตรีไม่เป็นเหมือนน้ำหวาน แต่ฝีมือวาดรูปก็พอตัวนะครับ แม้จะยังไม่เคยได้รางวัลอะไรกับเขาเลยสักรางวัลก็ตาม

พรุ่งนี้ผมก็มีเรื่องนำดินแดนพร้อมรูปประกอบเล่าให้เพื่อนๆ ฟัง ก่อนจะหลับ ผมยังสงสัยอยู่ว่า ใครหรือตัวอะไรที่บังคับงานบินลำนั้น มาทำอะไรที่โลกของเรา ที่สำคัญระหว่างที่ผมมองเขา เขาจะมองเห็นผมบ้างหรือเปล่าหนอ